

10 Ekim 1998 Cumartesi

İNCE / UZUN

Cennette bir sığınak

Resim sanatı nerede duruyor?
Nereden gelip nereye yöneliyor?
Müze duvarında boynundan 'asılıydı'.
Şimdi alışveriş merkezlerinin 'meydanlarını'
dolduruyor. Çerçevesinin dışına, önüne
ardına taşmıştı. Yerinde duramıyordu
adeta. Sonra enstalasyon oldu,
'yerleşti'. Köşelere kuruldu. Şimdilerde
nerelerde duruyor? Duruşu dinlenmek
için mi? Yoksa yeniden rüzgâra
kapılıp, alıp başını gitmek üzere...

Şükür ki, ilk görüşte çarpılıyoruz.
Çarpılabiliyoruz. Sanatta bile, hâlâ.
Onun ilk resimlerini gördüğümde
öyle oldu. Toprak ve deniz. Paslı
ölü doğa. Burada uzun parantez
gerekli. Biz 'ölü' doğa diyoruz.
Fransızca nature morte'dan çevirerek.
İngilizcesi daha güzel, umut verici.
still life: hâlâ yaşam. Meyve
tabağına sığmayan doğayı daha
doğru anlatıyor. Onun yapıtlarına
bu 'durgun yaşam' olarak da
karşılanabilecek sözcük daha çok
yakişiyor. Still life. Kim olduğunu
merak etmedim. Kaç yaşında olduğunu.
Nerede yaşadığını. Ürün oradaydı.
Karşımda ve anlayabildiğim yaşam
olarak konuşuyordu.

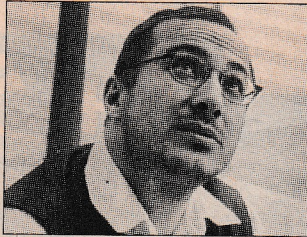
Bu kadarla yetinilemezdi. Yetinmedim.
Önce dahasını görmek istedim.
Gördükten sonra da öğrenmek. Gördüm
ve öğrendim. Mutluyum. Görmek ve
öğrenmek çarpılmayı değiştirmede. Canan
Tolon'un siyah-beyazları mekânın
ışıkla hesaplaşmasıydı. Yaman ve
harap bir hesaplaşma. Bu hesaplaşmada
ışığın oyunları masum değildi.
Hoyrat, çılgınca, yine de güzeldi.
Renkli yapıtlarında çerçevenmiş,
kutulara konulmuş mekân,
siyah-beyazlarda yaralı, insan yarası
almış ama yine de uçsuz bucaksız
uzanıyor ve yükseliyordu. İngilizce
yayınlanan kitabını o arada
okudum. Adı: Limbo. Limbo
Hıristiyan cennetinde bir sığınak.
Vaftiz olmayan çocuklar ve İsa'dan
önceki insanlara ayrılmış bir sığınak.
Masumların cenneti. Onlar azınlıktalar.
Gerçek masumlar. Biz günahkârlara
cennetin diğer kısmı kalıyor. Bir
de cehennem. Dünyada iman, ahrette
mekân. Ama mükemmel olmayan
cinsinden. Tıpkı Canan Tolon'un

gerekli. Biz 'olu' doğa diyoruz.
Fransızca nature morte'dan çevirerek.
İngilizcesi daha güzel, umut verici.
still life: hâlâ yaşam. Meyve
tabağına sığmayan doğayı daha
doğru anlatıyor. Onun yapıtlarına
bu 'durgun yaşam' olarak da
karşılanabilecek sözcük daha çok
yakışıyor. Still life. Kim olduğunu
merak etmedim. Kaç yaşında olduğunu.
Nerede yaşadığını. Ürün oradaydı.
Karşımda ve anlayabildiğim yaşam
olarak konuşuyordu.

Bu kadarla yetinilemezdi. Yetinmedim.
Önce dahasını görmek istedim.
Gördükten sonra da öğrenmek. Gördüm
ve öğrendim. Mutluyum. Görmek ve
öğrenmek çarpılmayı değiştirmedim. Canan
Tolon'un siyah-beyazları mekânın
ışıkla hesaplaşmasıydı. Yaman ve
harap bir hesaplaşma. Bu hesaplaşmada
ışığın oyunları masum değildi.
Hoyrat, çılgınca, yine de güzeldi.
Renkli yapıtlarında çerçevenlenmiş,
kutulara konulmuş mekân,
siyah-beyazlarda yaralı, insan yarası
almış ama yine de uçsuz bucaksız
uzanıyor ve yükseliyordu. İngilizce
yayınlanan kitabını o arada
okudum. Adı: Limbo. Limbo
Hıristiyan cennetinde bir sığınak.
Vaftiz olmayan çocuklar ve İsa'dan
önceki insanlara ayrılmış bir sığınak.
Masumların cenneti. Onlar azınlıktalar.
Gerçek masumlar. Biz günahkârlara
cennetin diğer kısmı kalıyor. Bir
de cehennem. Dünyada iman, ahrette
mekân. Ama mükemmel olmayan
cinsinden. Tıpkı Canan Tolon'un
henüz okumadığım Fransızca kitabı
gibi. Kusurlu Gelecek.
Renkli ve siyah-beyaz işlerde tuhaf
bir karşıtlık var. Cam, pas, çimden
yapılan renkliler mevsimler boyu
oluyor ve ölüyor. Yavaşlık işareti.
Mimar elini düşündüren siyah-beyazlar
bir çırpıda çıkıyor ve
çakıyor. Hız simgesi. Daha vakit
var. Galeri Nev'e gidip, gözlerinizle
görün.

Hatırlatma: Canan 'kimlik' sakızını
çığnemiyor. O, yıkık mekânlarının
içinde, gözlerini iyice kısmış keskin
ışığa bakıyor. Cesaretle.

e mail: sada@ibun.edu.tr

SERHAN ADA